

DENÍK malého poseroutky

román
v obrázkách

SVĚTOVÝ
BESTSELLER

Jeff Kinney

COO
BOO

Deník malého poseroutky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

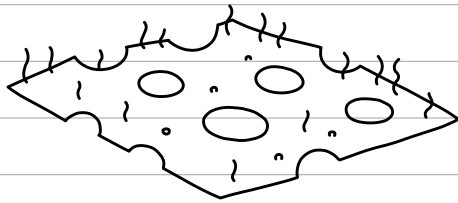

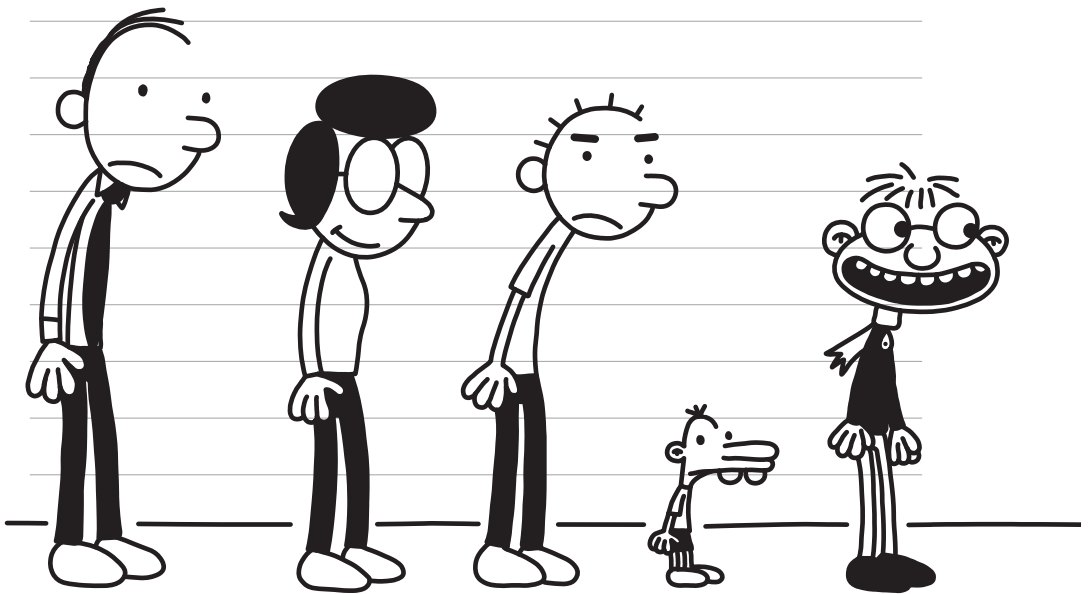
Jeff Kinney

Deník malého poseroutky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

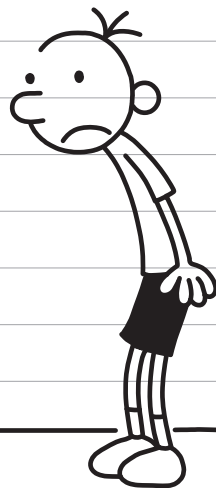
DENÍK malého poseroutky

ZÁPISKY GREGA HEFFLEYHO

Jeff Kinney

COO
BOO

DENÍK malého poseroutky

Zápisky Grega Heffleyho

Jeff Kinney

Z anglického originálu Diary of a Wimpy Kid
vydaného nakladatelstvím Amulet Books, New York, 2007,

přeložila Veronika Volhejnová

Grafi cky upravil Antonín Kysela

V nakladatelství COOBOO vydala v Praze roku 2009

jako svou 10 271. publikaci společnost

Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Odpovědná redaktorka Tereza Pecáková

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Dotisk 1. vydání

Pro všechny malé i velké poseroutky od 10 let

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA a.s.

Přeložila Veronika Volhejnová

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2009 Wimpy Kid, Inc. DIARY OF A WIMPY KID and Greg
Heffl ey cover image are trademarks of Wimpy Kid, Inc.

First published in the English language in 2007

By Harry N. Abrams, Inc., New York

Original English title: Diary of a Wimpy Kid

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Translation © Veronika Volhejnová, 2009

ISBN tištěné verze 978-80-00-02225-3

ISBN e-knihy 978-80-754-4650-3 (1. zveřejnění, 2018)

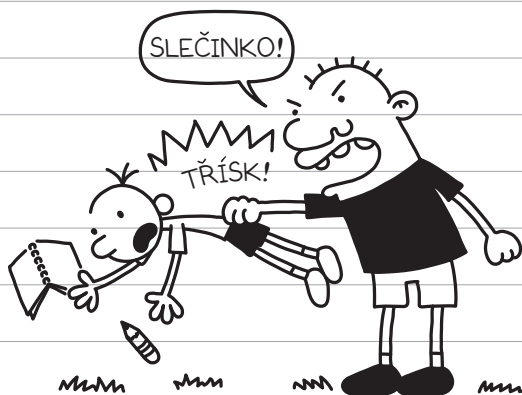
MÁMĚ, TÁTOVI, RE, SCOTTOVI A PATRICKOVI

ZÁŘÍ

Úterý

V jednom musí být hned od začátku jasno: tohle jsou ZÁPISKY, ne deník. Já vím, co je napsané na obálce, ale když šla máma tuhle věc pořídit, VÝSLOVNĚ jsem ji žádal, aby koupila takovou, co na ní není slovo „deník“.

Fakt skvělý. Ještě by mi scházelo, aby mě s touhle knížkou přistihnul nějaký pitomec a začal si myslet kdovíco.

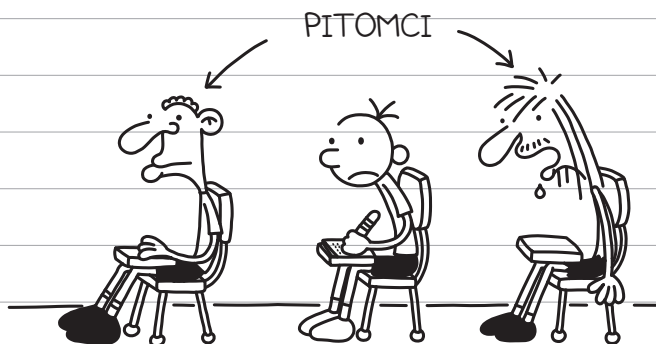
A ještě jednu věc chci říct rovnou: byl to MÁMIN nápad, ne můj.

Ale jestli si myslí, že si sem budu zapisovat svoje „pocity“ nebo co, tak se zbláznila. Takže nečekejte, že bude nějaké „milý deníčku“ tohle a „milý deníčku“ támhleto.

Jediný důvod, proč jsem s tím souhlasil, je ten, že až jednou budu bohatý a slavný, budu mít na práci lepší věci než celý den odpovídat lidem na pitomé otázky. A tahle knížka se pak může hodit.

Jak jsem říkal, jednou budu slavný, ale zatím trčím ve škole s bandou pitomců.

A řeknu vám rovnou, podle mě je tahle škola ta největší pitomost, jakou kdy kdo vymyslel. Kluci jako já, co ještě nezačali pořádně růst, se tady potkávají s gorilami, co by se měly holit dvakrát denně.

A pak se někdo diví, proč jsou na školách takové problémy s šikanou.

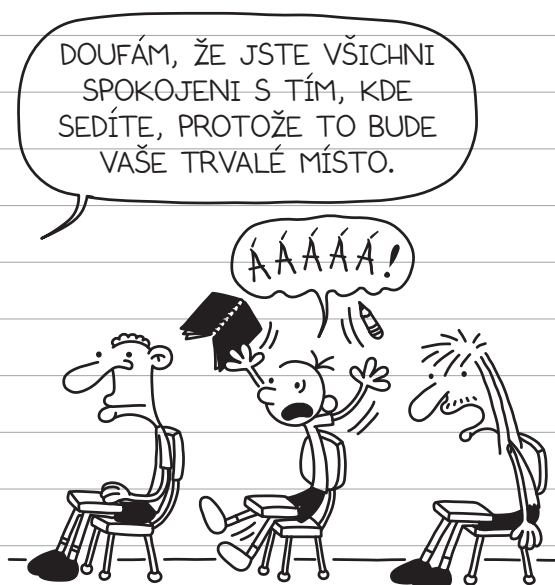
Být to na mně, postupovalo by se podle výšky, ne podle věku. I když na druhou stranu, v tom případě by kluci jako Chirag Gupta byli ještě na prvním stupni.

Dneska je první den školy a zrovna teď čekáme, jestli sebou učitel už konečně trochu hodí a dodělá zasedací pořádek. Tak mě napadlo, že zatím můžu klidně psát do téhle knížky, abych nějak zabil čas.

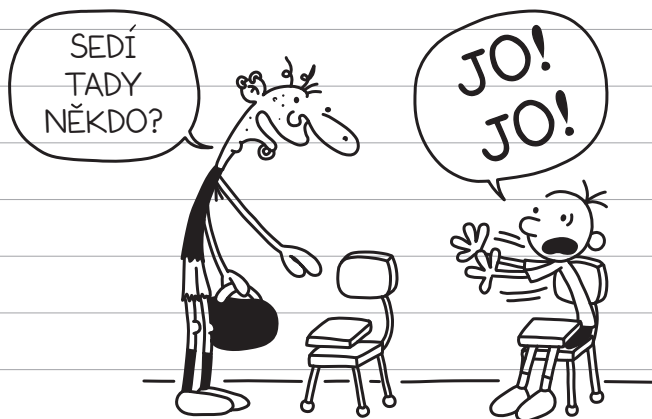
Mimochodem, dám vám užitečnou radu.

První den školy si musíte dát fakt dobrý pozor, kam si sedáte. Třeba vejдете do třídy, hodíte si věci do nejbližší volné lavice, a než se vzpamatujete, slyšíte učitele, jak říká:

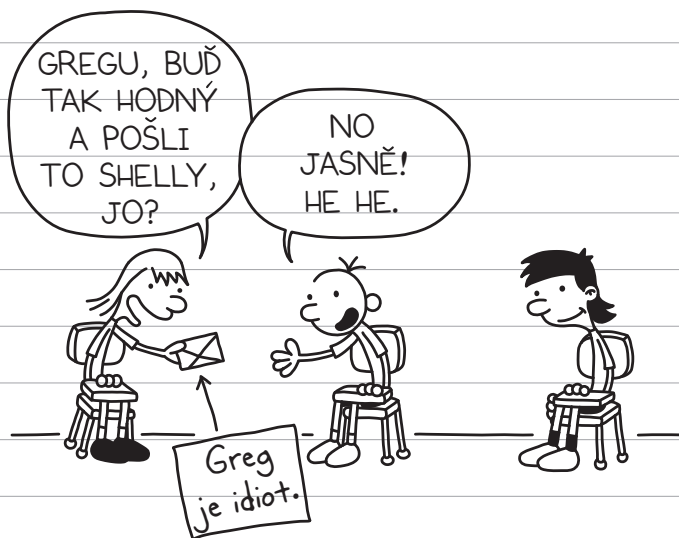

Takže v téhle třídě jsem wíznul za Chrisem Hoseym a před Lionelem Jamesem.

Jason Brill přišel pozdě a skoro si sedl vedle mě, ale tomu jsem na poslední chvíli zabránil.

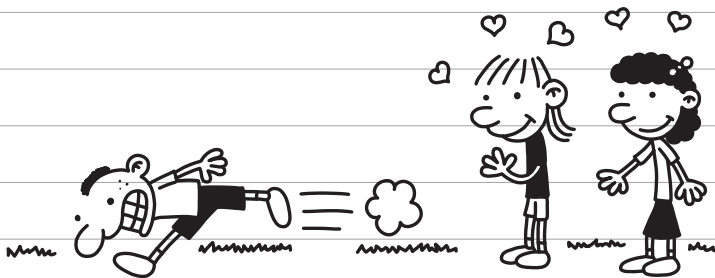

Na příští hodině si sednu mezi pěkný holky, jen vlezu do třídy. I když, to by zase znamenalo, že jsem se vůbec nepoučil z loňského roku.

Já fakt nevím, co ty holky blbnou. V nižších třídách to bylo mnohem jednodušší. Tam prostě stačilo, aby člověk uměl utíkat nejrychleji ze třídy, a všechny holky byly jeho.

A v páté třídě uměl nejrychleji utíkat Ronnie McCoy.

Ted' je to mnohem složitější. Ted' jde o to, co člověk nosí na sobě nebo kolik má peněz nebo jestli má hezký zadek a tak. A kluci jako Ronnie McCoy se nevěřicně drbou na hlavě a nechápou, co se to stalo.

Nejoblíbenější kluk v mojí třídě je Bryce Anderson. Co mě fakt hodně štve, je to, že mě holky zajímaly VŽDYCKY, ale kluci jako Bryce otočili teprv asi před rokem nebo dvěma.

Vzpomínám si, jak se Bryce choval dřív.

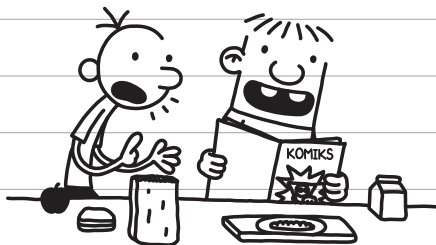
Ale že jsem stál celou tu dobu na straně holek, to je jim dneska úplně fuk.

Jak jsem už říkal, Bryce je u nás ve třídě nejoblíbenější, takže my ostatní se musíme snažit jinak.

Pokud to dobře počítám, jsem letos tak asi 52. nebo 53. v žebříčku popularity. Ale posunu se, protože Charlie Davies je nade mnou a ten příští týden dostane rovnátka.

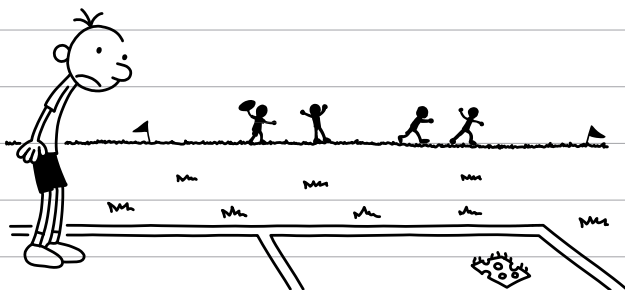
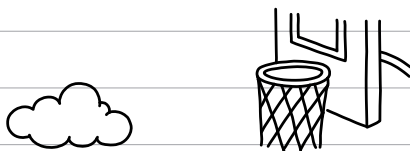

Snažil jsem se tu věc s oblíbeností vysvětlit svému kamarádovi Rowleymu (který mimochodem bude tak někde kolem sto padesátého místa), ale řekl bych, že ten to pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven.

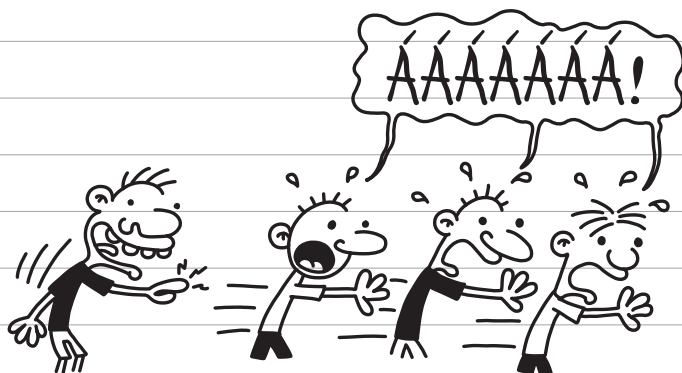
Středa

Dneska jsme měli tělák, takže když jsme šli na hřiště, nejdřív ze všeho jsem se nenápadně doběhl mrknout na basketbalové hřiště, jestli tam ještě pořád leží Sejr. Samozřejmě tam byl.

Ten kus sýra se válí na asfaltu od loňského jara. Nejspíš někomu vypadnul ze svačiny nebo tak a po pár dnech začal plesnivět a vypadat nechutně. Na tom hřišti, kde Sejr ležel, nikdo nechtěl hrát, i když bylo jediné, kde byl koš i se sítkou a ne jenom obroučka.

Pak jednou jeden kluk, jmenoval se Darren Walsh, sáhnul na Sejr prstem, a tak začala ta věc se Sejrovým dotykem. Je to vlastně něco jako hra na babu. Když dostanete Sejrový dotyk, máte ho, dokud se vám nepovede předat ho někomu dalšímu.

Jediný způsob, jak se před Sejrovým dotykem chránit, je zkřížit prsty.

Jenže ono to není tak jednoduché, pamatovat na to, aby měl člověk celý den pořád zkřížené prsty. Já jsem si je nakonec přelepil izolepou, aby zůstaly, jak mají. Sice jsem dostal čtyřku ze psaní, ale rozhodně to stálo za to.

Jeden kluk, Abe Hall, schytl Sejrový dotyk koncem dubna, a až do konce školního roku se k němu nikdo ani nepřiblížil. V létě se Abe odstěhoval do Kalifornie a Sejrový dotyk si odnesl s sebou.

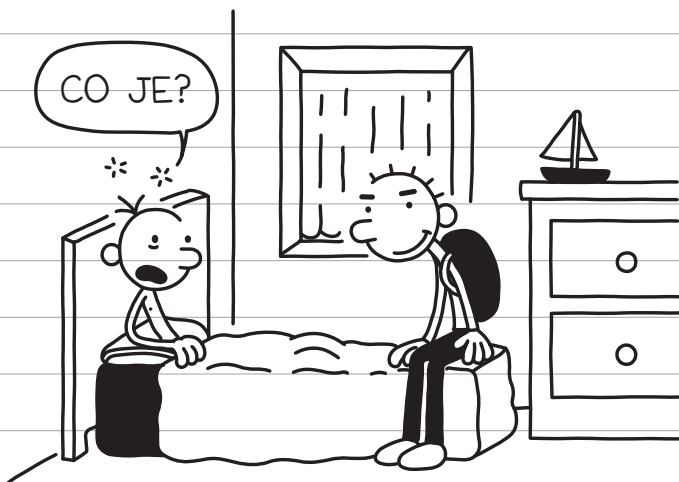
Doufám jenom, že s tím někdo nezačne znova. Takovýhle stres vážně už nemůžu potřebovat.

Čtvrtek

Fakt dost těžko se mi zvyká na to, že je po létě a zas už musím každé ráno vstávat a jít do školy.

Léto zrovna skvěle nezačalo, za což může můj starší bratr Rodrick.

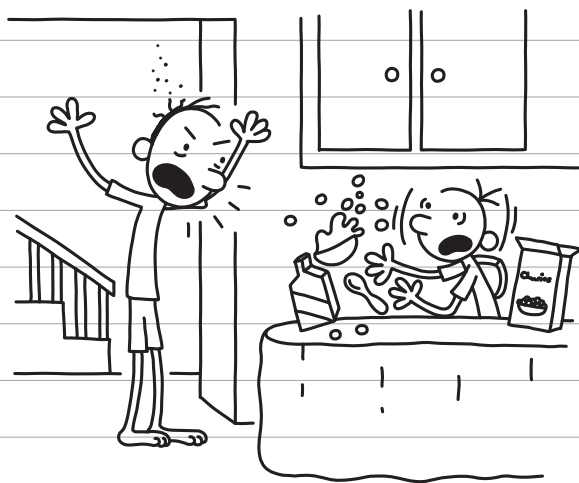
Z prázdnin uběhlo teprve pár dní, když mě Rodrick vzbudil uprostřed noci. Řekl mi, že jsem prospal celé léto, ale že jsem se naštěstí vzbudil právě včas na první den školy.

Možná si myslíte, že musím být pěkně pitomý, když jsem mu na něco takového skočil, ale Rodrick byl oblečený ve školní uniformě a předem mi nařídil budíka tak, aby to vypadalo, že je ráno. A zatáhl závěsy, abych neviděl, že je venku ještě tma.

Když mě Rodrick vzbudil, oblékl jsem se a šel jsem si dolů nachystat snídani, jak to dělám každý den, když jdu do školy.

Ale asi jsem tropil slušný rámus, protože za chvíli se přiřítíl táta a začal na mě řvát, co mě to napadlo cpát se lupinky ve tři ráno.

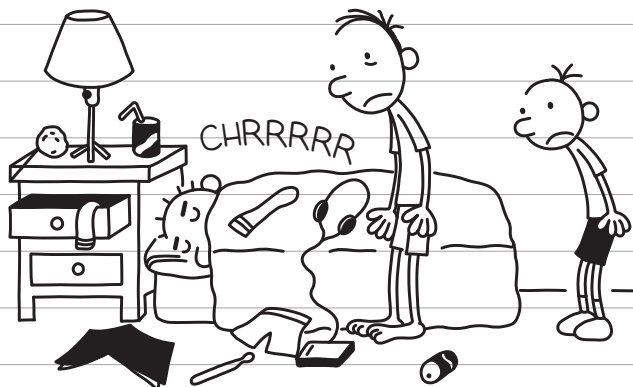

Chvilku mi trvalo, než jsem si dal dohromady, co se to sakra děje.

Když mi to došlo, řekl jsem tátovi, že si ze mě Rodrick udělal legraci a že křičet by měl NA NĚJ.

Táta šel dolů do suterénu, že Rodrickovi vynadá, a já za ním. Nemohl jsem se dočkat, až Rodrick schytá, co si zaslouží.

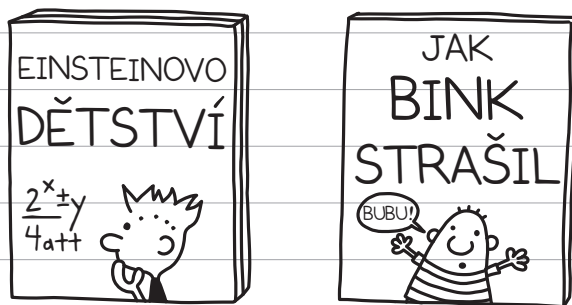
Ale Rodrick za sebou docela dobře zametl stopy. A táta si určitě dodneška myslí, že mám o kolečko víc.

Pátek

Dneska nás ve škole rozřazovali do čtenářských skupin.

Ne že by někdo přišel a rovnou řekl - ty jsi mezi nadanými, ty mezi slabšími, ale stejně se to pozná podle obálek těch knížek, co člověku dají.

Dost mě zklamalo, když jsem zjistil, že mě zařadili mezi nadané, protože to znamená spoustu práce navíc.

Když se na konci loňského roku dělaly zkoušky ze čtení, snažil jsem se, jak se dalo, aby mě letos zařadili mezi slabší.

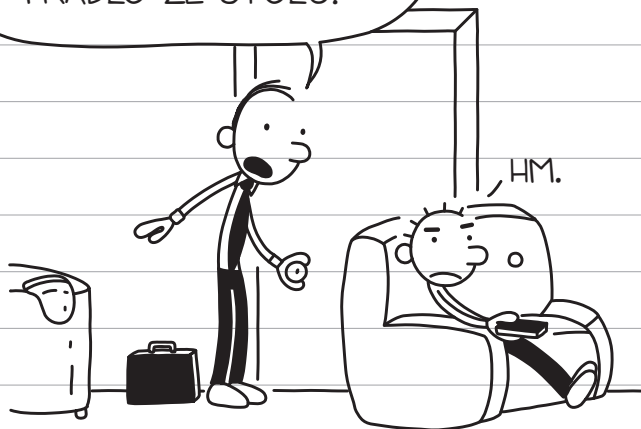

Ale máma se dobře zná s naším ředitelem, takže nejspíš zasáhla a postarala se, abych se znovu dostal mezi nadané.

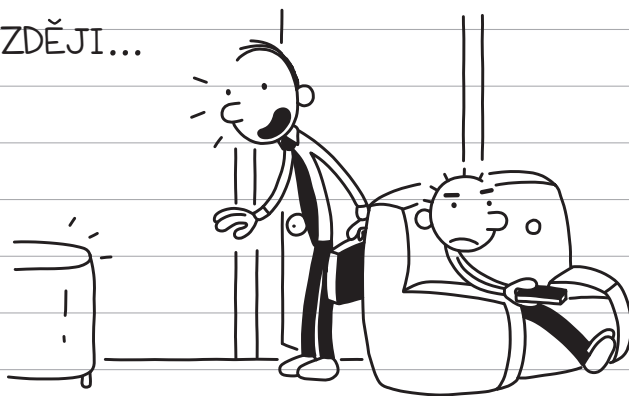
Máma pořád říká, že jsem chytrý kluk, že se jen „nesnažím“.

Ale jednu věc jsem se od Rodricka naučil: je dobře, když od vás lidi čekají tak málo, že pak nemusíte dělat skoro nic, abyste je příjemně překvapili.

RODRICKU, NEŽ SE
VRÁTÍM Z PRÁCE, ZMIZÍ
TO TVOJE ŠPINAVÉ SPODNÍ
PRÁDLO ZE STOLU!

POZDĚJI...

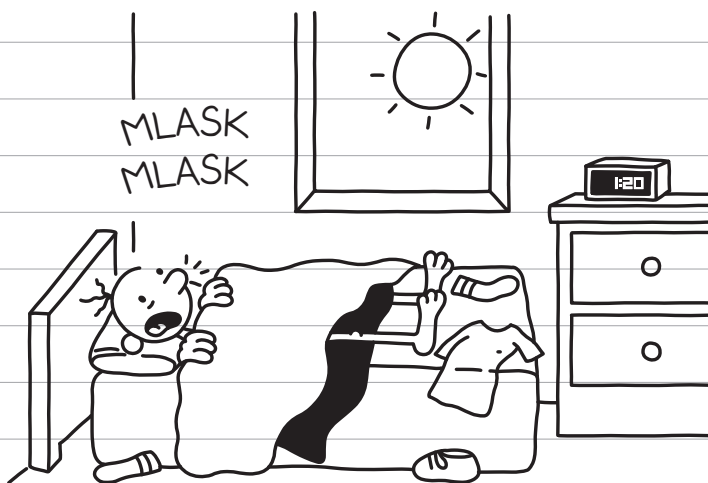
I když, jsem skoro rád, že mi ten plán, nechat se zařadit mezi slabší, nevyšel.

Pár kluků, co dostali „Jak Bink strašil“, jsem viděl držet knížku vzhůru nohama, a nemyslím, že to měl být vtip.

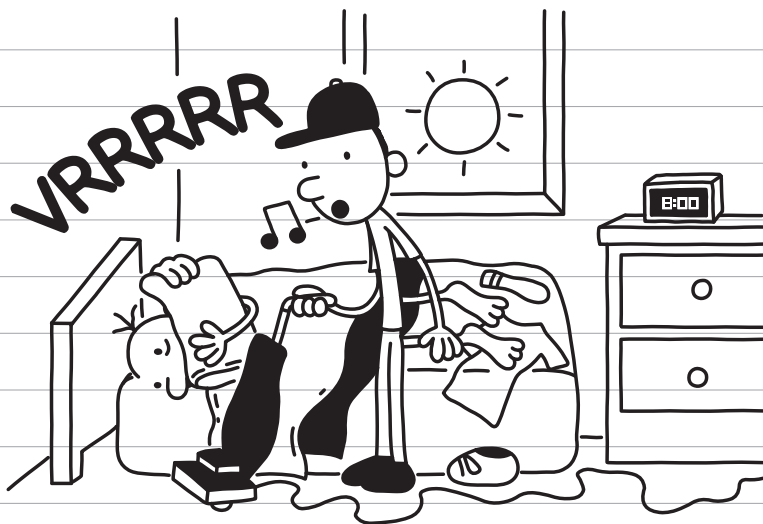
Sobota

První týden školy je konečně za mnou, tak si můžu přispat.

Většina dětí se v sobotu budí brzo a kouká na kreslené filmy nebo tak, ale já ne. O víkendech lezu z postele jenom proto, že už sám nemůžu snést, jak mi smrdí z pusy.

Bohužel, táta se budí v šest ráno bez ohledu na to, jaký den v týdnu právě je, a vůbec nebere ohledy na to, že já se snažím užít si sobotu jako normální člověk.

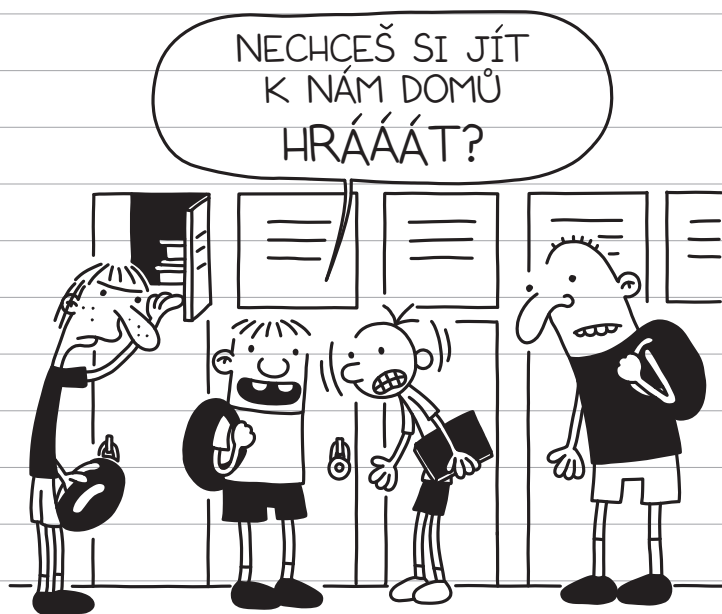

Neměl jsem co na práci, tak jsem vyrazil k Rowleymu.

Rowley je technicky vzato můj nejlepší kamarád, ale to se může snadno změnit.

Vyhýbal jsem se Rowleymu od prvního dne školy, protože udělal něco, co mě fakt naštválo.

Brali jsme si po vyučování v šatně věci, Rowley ke mně přišel a povídá:

Už nejmíň milionkrát jsem Rowleymu vysvětloval, že musí říkat „nechceš se u mě stát?“ a ne „nechceš si jít hrát“. Ale ať mu to vtloukám do hlavy, jak chci, stejně to příště udělá zas.

Poslední dobou se víc starám o svou imidž. Jenže s Rowleyem je to docela dřina.

Seznámili jsme se před pár lety, když se přestěhoval kousek od nás.

Jeho máma mu koupila knížku, která se jmenovala „Jak si najít přátele na nových místech“, a on přišel ke mně domů a všechny ty pitomé nápady na mě zkoušel.

Nejspíš mi bylo Rowleyho kapku líto a rozhodl jsem se, že ho vezmu pod svá křídla.

Je to s ním fajn, hlavně proto, že na něm můžu vyzkoušet všechny ty vtipky, co Rodrick zkouší NA MNĚ.

VÍŠ, ŽE KDYŽ MÁŠ RUKU VĚTŠÍ NEŽ
OBLIČEJ, JE TO ZNÁMKA NÍZKÉ
INTELIGENCE?

FAKT?

CHÁ!
DOSTAL
JSEM TĚ!

PLÁC!

ALE MÁM
TEDA NÍZKOU
INTELIGENCI?

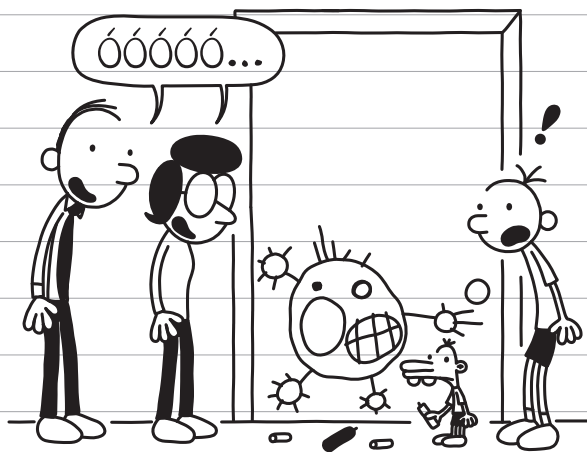
HMM... JÁ SE
MRKNU JEŠTĚ
JEDNOU.

Pondělí

Pamatujete, jak jsem říkal, že na Rowleyho zkouším různé fórký? No, tak mám ještě mladšího bráčku, jmenuje se Manny, a NIKDY by mi neprošlo, kdybych něco takového provedl jemu.

Máma a táta Mannyho chrání, jako by byl princ nebo tak něco. A taky nikdy nemá průšvih, ani když by si to zasloužil.

Včera Manny nakreslil na dveře mého pokoje nesmyslnou fixou autoportrét. Myslel jsem si, že mu to máma a táta tentokrát dají sežrat, ale jako obvykle jsem se pletl.

Ale co mě na Mannym štvě nejvíc, to je přezdívka, kterou si pro mě vymyslel. Když byl ještě menší, nedokázal vyslovit „bráško“, takže mi začal říkat „bžíško“. A DODNEŠKA mi tak říká, i když já se snažím přimět mámu a tátu, aby ho donutili toho nechat.

Nikdo z mých kamarádů na to naštěstí ještě nepřišel, ale párkrát to už bylo o chlup.

Máma po mně chce, abych Mannymu ráno pomohl vypravit se do školky. Když mu udělám snídani, odnese si misku s cereáliemi do obýváku a sedne si na plastový nočník.

A když už má jít do školky, zvedne se a všechno, co nedojedl, vyklopí do nočníku.

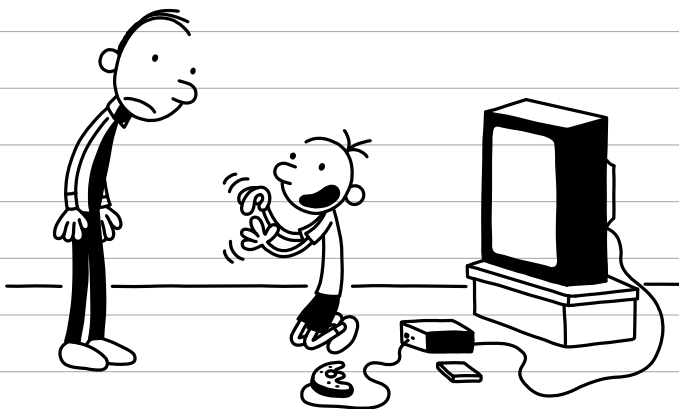
Máma mi pořád nadává, že nedojídám snídani. Jenže kdyby musela každé ráno vyškrabovat cornflaky ze dna nočníku, taky by moc chuti k jídlu neměla.

Úterý

Nevím, jestli už jsem to říkal, ale jsem SUPER dobrý ve videohrách. Vsadím se, že každého z mého ročníku bych porazil s prstem v nose.

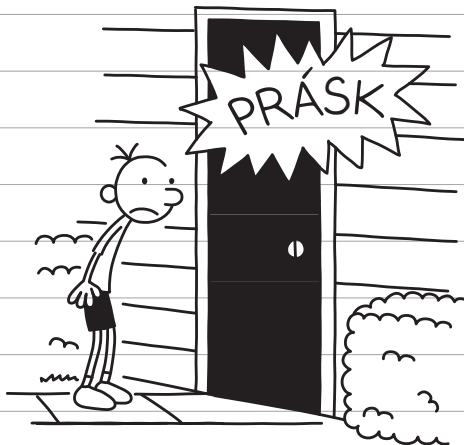
Bohužel táta tyhle moje schopnosti dvakrát neoceňuje. Pořád se do mě naváží, ať jdu ven a dělám něco „aktivního“.

Takže dneska po večeri, když táta zas začal, že mám jít ven, zkusil jsem mu vysvětlit, že při videohrách se dá hrát fotbal nebo ragby a člověk se přitom ani neumaže a nezapotí.

Ale on to jako vždycky ne a ne pochopit.

Táta je celkem vzato docela chytrý, ale když jde o jednoduchou logiku, tak o něm občas pochybuju.

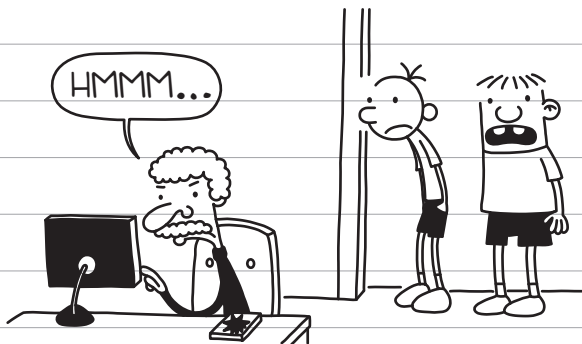
Jsem si jistý, že by táta moji hrací konzoli rozmontoval, jen kdyby přišel na to jak. Naštěstí výrobci těchto věcí je dělají rodičovzdorné.

Kdykoli mě táta vyhodí z domu, abych šel dělat něco sportovnějšího, jdu prostě k Rowleymu domů a hraju videohry tam.

Bohužel to jediné, co se dá u Rowleyho hrát, jsou automobilové závody a tak.

Protože vždycky, když k Rowleymu přinesu nějakou videohru, tak si ji jeho táta najde na nějaké webové stránce pro rodiče. A když je v ní JAKÉKOLI násilí, nedovolí nám ji hrát.

Fakt už mě nebaví jezdit s Rowleyem Závody Formule 1, protože on to nehraje tak vážně jako já. Na to, aby člověk Rowleyho porazil, stačí na začátku hry dát svému autu nějaké směšné jméno.